

vember, vil der blive indtaget et Areal af en nærmere betegnet Størrelse. Jeg har set paa Arealet og kan sige, at det drejer sig om godt 6 Skæpper Land. Dette Areal tager Statsbanerne fra ham straks uden at have Brug for det. For det har de ikke. Man behøver ikke paa een Gang at af-rømme Madjordan af hele det Areal, der har Grusgraven som Underlag. Men det er saa nemt for Statsbanerne. Man har jo Magt til at gøre det, og saa gør man det.

Og naar saa nogen kommer — som jeg gjorde i Forfjor — og taler med Ministeren om Sagen, faar man en Afvisning. Jeg maa nu sige, at den Fremstilling, Ministeren gav af Rigsdagens Stilling, ikke var korrekt. Sagen endte i Finansudvalget med, at den henvistes til Ministerens Undersøgelse; men Henvisningen fik den Form, fordi Ministeren nægtede at modtage den under nogen anden Form. Det var altsaa ikke paa sædvanlig Maade, at Sagen henvistes til Ministeren, thi, sagde Ministeren, saa er jeg jo nødt til at gøre, som Finansudvalget ønsker, men jeg vil modtage Sagen til fornyet Undersøgelse. Om en saadan Undersøgelse har fundet Sted, kan jeg ikke afgøre. Jeg har en Formodning om, at den ikke har fundet Sted, men det kan jeg ikke sige noget bestemt om.

Da jeg derefter talte med Ministeren derom, nægtede han pure, der var ikke Tale om nogen som helst Indrømmelse. Derfor har jeg set mig nødt til at stille dette Ændringsforslag for at forklare Tinget, hvorledes Sagen hænger sammen. Thi det er ikke rigtigt, at det var med Rigsdagens Billigelse, Sagen fik det Udfald. Det var i alt Fald ikke med Finansudvalgets Billigelse. Finansudvalget ønskede at faa Sagen afgjort derhen, at den henvistes til Ministeren — saa ved vi, hvad det betyder —, og en saadan Henvisning fra Finansudvalget vilde Tinget i sin Tid have taget imod. Derfor kan man ikke sige, som Ministeren sagde, at den Afgørelse, han traf, skete med Tingets Billigelse. Det passer ikke.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Hassing Jørgensen*): De ærede Medlemmer, som nu har talt for, at den Mand, hvis Fader i sin Tid har sluttet en efter hans Mening sikkert meget fordelagtig Kontrakt . . . (*H. P. Hansen*: Det var ikke hans Fader, det var en tidligere Ejer!) . . . Det ærede Medlem understreger ved sin Afbyrdelse kun det ganske meningsløse i hele denne Sag. Ejendommen har altsaa ikke blot skiftet Ejer fra Fader til Søn, men har

overhovedet skiftet Ejer flere Gange. Enhver ny Ejer maa være bekendt med den Servitut, som hviler paa Ejendommen, og den Servitut er ren og klar, den kan ikke misforstaas, hvad det ærede Medlem ogsaa tydeligt udtrykte ved at sige: Det er klart, at hvis Manden anlægger Proces, taber han. Ordlyden af Kontrakten maa være fuldkommen utvivlsom. Manden kan ikke faa Medhold hos nogen Domstol.

Altsaa, de, som har købt og betalt denne Ejendom, maa have regnet med denne Servitut, de maa have bragt den til Fradrag i Ejendommens Værdi paa samme Maade, som man ellers ved Overtagelsen af en Ejendom bringer en tinglæst Hæftelse til Fradrag; og den Omstændighed, at det ikke en Gang er den nuværende Ejers Fader, men en helt fremmed Mand, som i sin Tid har paalagt Ejendommen denne Hæftelse, synes jeg ikke i nogen som helst Henseende gør Sagen bedre for den vedkommende.

Man har ikke været klar over, siger de ærede Medlemmer, hvor stor en Del af Marken det drejede sig om. Det drejer sig selvfølgelig om hele Grusgraven (*H. P. Hansen* [Randers Amts Iste Valgkreds]: Om hele Marken!). Det drejer sig om det, som staar i Kontrakten; hverken mere eller mindre. Naar en Mand har solgt en Grusgrav, har han solgt den, og saa kan han ikke komme 50 Aar efter og sige: Det strider imod mine Forudsætninger, at I virkelig vil tage det hele. Jeg vilde for Resten gerne vide, hvilke Forudsætninger det er, der er bristet. Naar Statsministeren har talt om bristede Forudsætninger, kan jeg forsikre det ærede Medlem om, at det ikke dermed har været hans Hensigt at ville konstatere, at Kontrakter overhovedet ikke er noget værd. Der skal være Forudsætninger, som er bristet paa en saadan Maade, at man maa erkende, at deres Bristen kan faa Indflydelse paa Kontrakten.

Det ærede Medlem fremsatte et Par Paastande, som han selvfølgelig ikke behøver at fastholde. For det første den, at man tager Jorden fra Manden, uden at man har Brug for den. Hvorfor skulde man tage Jord uden at have Brug for den? (*H. P. Hansen* [Randers Amts Iste Valgkreds]: Det er saa nemt at gøre det paa een Gang!). Ja, men saa har man altsaa Brug for den, ellers vilde man ikke tage Jorden. Den anden Paastand, det ærede Medlem fremsatte, var den, at den Undersøgelse, som jeg i sin Tid indgik paa at ville anstille, ikke er foretaget. Jo, den er